

[Socialministeren.]

der har haft over 15 dages ledighed i gennemsnit pr. medlem. Som det blev nævnt før, er der her ganske særlig tale om Arbejdsmands og Specialarbejder Forbundet, der tegner sig for 93 pct. af de anslåede merudgifter. De øvrige 7 pct. fordeler sig på andre kasser.

I udvalget har vi diskuteret, hvordan man skulle se på det forhold, og om man kunne sætte det i relation til kassernes formue. Jeg vil da i den anledning gerne nævne her, at den gode beskæftigelses-situation naturligvis også har bragt kasserne den fordel, at de bedre kunne konsolidere sig, men ser man på formuegennemsnittet pr. 1. marts 1961, er det for samtlige kasser 661 kr. pr. medlem, men de 10 kasser, som jeg foreslår skal have 85 pct. refusion af de sociale udgifter, er ikke oppe på 661 kr., men nede på 276 kr. Tager vi Arbejdsrådene og Arbejdsrådene Arbejdsløshedskasse alene, vil man se, at den er nede på 216 kr. Der er altså i høj grad en reel begrundelse for, at man skal gennemføre den forhøjelse, jeg har foreslået.

Hvad angår spørgsmålet om, hvilken reguleringsfaktor man skal anvende fremover, om man skal bruge pristallet, hvorefter ministeren med mellemrum skal foreslå forhøjelser, fordi lønningerne er steget, eller forhøjelserne skal ske automatisk, skal jeg nøjes med at sige, at det ikke er mere end 2 år siden, at folketingets medlemmer enstemmigt anerkendte, at når lønnen var steget, skulle understøttelserne stige tilsvarende, og det vedtog man. Den forskel, der altså er mellem det tidligere og det, jeg nu foreslår, er alene, at vi fremtidig én gang om året gør op, hvor meget lønnen er steget, og så lader understøttelsen følge med lønnen rent automatisk. Jeg finder det helt rigtigt, at arbejdsløshedsunderstøttelsen, som er en erstatning for tab af arbejde og løn, står i et fast forhold til den løn, man nu engang kan oppebære.

Jeg tror, jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger, selv om der nok kunne være mere. Men lad mig dog sige om karenstiden, at for mig står det sådan, at det nok principielt var rigtigt, om vi slet ikke havde nogen karenstid, men det mener jeg ikke, at tiden er til nu. Vi har gradvis arbejdet os ned på de 6 dage, vi har nu, og nu fore-

slår vi en 3 dages regel. Men jeg gør da opmærksom på, at den er fakultativ — eller valgfri om man vil. Det er ikke noget, staten påtvinger kasserne, de skal selv vælge, om de vil have det, og hvis de vil, så skal de betale for det; i hvert fald over 50 pct. af udgifterne skal kasserne selv betale.

Derudover skal jeg kun sige, at de problemer, som er nævnt i betænkningens bilag om ansættelser i staten, vedrører ikke arbejdsløshedsloven. Jeg har sagt det i udvalget og kan godt gentage det her: vilkårene for ansættelse i arbejdsforhold fastsætter man ikke i en arbejdsløshedslov. Arbejdsløshedsloven drejer sig om vilkår, når man er arbejdsløs. Jeg skal gøre opmærksom på, at de regler, man henviser til i diskussionen, indeholdes i cirkulæret af 1933. Det har man bygget på hele tiden siden, og man forhandler fra statens side på samme frie vilkår som andre arbejdsgivere med sin arbejdskraft.

Jeg tør måske tillade mig den politiske bemærkning, at hvis oppositionen mener, at disse bestemmelser er helt forkastelige og forkerte, så havde der været god lejlighed til for den i de mange år siden 1933, at få dem ændret, men det har den ikke gjort.

Så skal jeg lige føje til, at med hensyn til anvisningssystemet fremover er jeg meget tilfreds med, at udvalget bakker det synspunkt op, at vi nu skal gennemgå anvisningsproblemerne. Det ligger nu engang sådan, at trods det, at vi har høj beskæftigelse og også i visse tilfælde mangel på arbejdskraft, har vi i andre områder af landet stadig væk ledighed, og det er ikke rimeligt. Vi må prøve, om ikke vi kan få vort system ordnet således, at anvisningen bliver mere effektiv, eventuelt ved hjælp af nogen uddannelse af den arbejdskraft, der skal omskoles til det behov, som erhvervslivet nu engang har for den. Men dertil kommer også, at hvis Danmark går ind i fællesmarkedet, vil der opstå en lang række problemer omkring arbejdskraftens bevægelighed, som vi i høj grad er nødt til at tage i betragtning, og derfor tror jeg, vi skal sætte denne undersøgelse i gang.

Til allersidst vil jeg sige til det ærede medlem hr. Aage Fogh, som spørger mig, om jeg mellem anden og tredje behandling vil give tilsagn om, at vi allerede nu begyn-